

AMBRUS FLÓRA

KETTESBEN ÖNMAGAMMAL

Bezártak ide és nincs levegőm. Olyan falak vesznek körül, amiket nem láthatok, mégis érzem, hogy ott vannak körülöttem. És ráadásul nem is fal alakúak... Nincs sem kocka, sem gúla, de még gömb formája sem annak az alakzatnak, ami bezár. Már körbefonta a karomat, követi csípőm ívét, beférkőzik az ujjamon szűrt sebekbe. A tarkómon jégvirág mintát rajzol ki, mintha tetoválásom lenne. Minden egyes hajszálamat körülvette ez a fal. Ráidomult a testemre.

Nyilván elasztikus, velem jön mindenhova, hordozom a saját börtönöm. Mégsem enged kiszabadulnom. Megadja nekem a szabadság illúzióját, egy pillanatig odaad mindent, és elhiteti velem, hogy az enyém, hogy igazi az, amit látok. De nem az. Fájdalmas csalódás ez a kielégítő extázis után. Ha ezzel mégsem elégednék meg, rémképeket rajzol. Jól tudja, mitől félek, túlságosan is jól. Ismer engem. Tudja, hogy nem teszem a padlóra a lábam, ha az ágyamon ülök, hogy semmilyen ágy alatt élő veszedelemnek ne legyek prédája. Erre ő mit lép? Odaszögezi mind a tíz lábujjamat a padlóhoz, hogy ne tudjam felhúzni és takaró alá dugni, és csali-val csalogatja ki gyermekkori, ágy alá száműzött rémeimet. Csak akkor tépi ki a szögeket, ha már ordítok félelmemben, mint a veszett. Jobb kínzó, mint egy Dementor, lehetetlenebb kitörni belőle, mint az Azkabanból.

Pórázra kötve vezet mindenféle finomságok között. A kezem hátrakötve, számon krokodil-ragasztó. Kajánul nevet rajtam, a tehetetlen. Én, az alávetett, és börtönöm, az Úr. Közben pedig ő az elefánt a porcelánboltban. Elpusztít minden szépet, néha csak szimpla realista szemléletével felruházva azt. Mert szerinte száraz kenyéren tengődni jobb, mint habos tortát zabálni és utána nagyot koppanni. Sivatagban éget szárazzá, csak azért, hogy az oázisban megmártóztatva kínozzon száraz bőröm égése, mert rég megvonták tőle a vizet.

Rám rakja minden terhét. Hátam görnyed a súlyától. Olyan súly is nyomja vállam, ami fölösleges és nem is az enyém. Másé, de nekem kell cipelnem. Hogy miért? Mert zsarnokom, akit kegyetlenségből pont fölém rendeltek, válogatás nélkül halmoz mindent, ritkán szelektál, sosem üríti ki teljesen a készletet, telhetetlenül egyre többet és többet akar.

Azért van körülöttem és nem bennem, hogy hamarabb érzékeljen, mint én. Felfogja az ingereket, eldönti, hogy reagáljon rájuk, és utasít rá, hogy megtegyem, amit mond. Nincs fölötte hatalmam. Amit látok, azt ő értelmezi, amit ízlelek, arról eldönti, megérdemlem-e, ha nem tetszik neki, amit hallok, megszünteti a zajforrást. És most sem hagy békén. Kényszerít, hogy úgy mozogjanak ujjaim a billentyűkön, ahogy ő diktálja – az a kis hang, ami nélkül nem tudnék olvasni és gondolkodni. Igen, ez ő.

Én nem ismerem őt, ő viszont annál jobban engem. Ő nem én, de én ő vagyok. Ahogy erre ráeszmélek, máris hurok szorul a torkomra, ami fojtogat. Nem engedi, hogy megismerjem, de álmomban egyre többet tudok meg róla.

Szeretek álmodni. Akkor szabad vagyok. Kiszabadulok ebből a börtönből és a lehulló láncok érzésétől megszédülve mindent bejárok, amit csak lehet. Ahova csak csöppenek, mindent teljesen a részemmé teszek és az élményeket is itt szerzem. A mezei virágok illatára és a zsurlok csiklandozására is innen emlékszem. Innen tör fel emlékeimbe, milyen a tenger hangja igazából, és hogy milyen aranylós is a homok. Az álombéli, valóságban meg nem írt, névtelen szimfóniáknak a legszebb a csengésünk, mert én hallok őket. Az igazi én, aki csak ilyenkor merek lenni. Álarc és valódi tudat nélkül. Gondokat mellőzve, a jövőn nem gondolkodva, elfeledve mindenkit. Ilyenkor rájövök, hogy mégis van bennem szerethető dolog, talán érek is valamit, lehet többet egy fabatkánál. Önmagamnak adom a legjobb tanácsokat, amikor kettesben beszélgetek a tükörképemmel és válaszol. Vagy csak megvitatom a nap eseményeit a hangommal és értékelem őket. Meglátom a világban mindazt a szépet, amit börtönöm nem enged tapasztalni.

A börtönöm szerint van rossz és van még rosszabb, hogy a kevésbé rosszat jobba tegye. Álombeli önmagam szerint a rosszat és a jót egy vékonyka határ választja el egymástól: az az álarc, amit a világnak mutatok. Igen, minden mosolyomat az álmaimnak köszönhetem.

Aztán fel kell ébredjek, vissza kell préselődnöm börtönömbé. Könnycseppeket ejtve elbúcsúzom magamtól, várom, hogy újra találkozunk. Mert nem jön minden éjszaka, sőt, mostanában egyre ritkábban. Azt mondja, hagyjak egy kis nyílást a börtönömön, hogy levegőhöz jussak, és ne engedjem, hogy akkora súlyt rakjon rám. Nem érti, hogy nekem kell viselnem álarcot keresztjét, de szeretem az álombéli ént, amiért ilyen butuska, pajkos, gyermeken tiszta és egyszerű. Egyre távolodik már... kinyílik a szemem.

Börtönöm rácsai bezáródnak, a levegő elfogy, újra fuldoklom. Agyam, az Úr már parancsol is: kapcsoljam ki az ébresztőt. Két pislogás között rám

öltődik álarcom, az amúgy zöld szememet semleges szürkévé festi. A színek eltűnnek a világból, hideg lesz és zaj, minél több mindent érzékelek, annál nagyobb súly nehezedik rám. A többi ember nyaggat a jövőmmel, és próbálja szeretni az álarcom. Ömlengnek nekem, dicsérnek, hogy azt mondassák az álarcomnak: „barát”. És ez neki tetszik, hallgatnom kell rá. Félek, hogy ha magányosnak érzi majd magát, engem kezd el sanyargatni, mert csak olyan alapanyagból tud dolgozni, amit kapott.

Hogy tudnék innen szabadulni? Mit érezhetnek az okos és befolyásos emberek? Mekkora lehet az ő terhük és milyen a börtönük? Ők is önmagukkal álmodnak? Képesek legyőzni a tudatukat?

Azt mondják, az ital megoldás. Az Urat, aki parancsol éber énemnek, egy sarokba száműzi, az álarcot feloldja, a börtön rácsait kettétöri és egyesít álombeli cimboráddal. Én nem tudom. Félek, hogy ha visszaül trónjára, kegyetlenül megtorol mindent ez a zsarnok. Az álarcom is szorosabb lehet tőle. Vagy új, törhetetlen börtönrácsok mellé még béklyókat is kaphatok esetleg.

De így rádöbbenek az élet igazságaira. Értelmem arra való, hogy semmissé tegye, aki vagyok. Hogy logika és realizmus szerint kövessen egy elérhetetlen ideált. Tehát aki vagyok, nem én vagyok, és tényleg bolondoké a boldogság.

